

Per una igualtat irreal

written by Anna N. | 9 de març de 2021

En una societat que presumeix sovint de “moderna” i de “socialment oberta”, ser dona és difícil. M’explico. No ens referim al gènere –que és un assumpte particular de cadascú– sinó al fet de viure en una societat hipòcrita en la qual el que queda bé es diu però no es fa.

Les condicions laborals sempre han estat una llosa en el **reclam per la igualtat efectiva**; el masclisme, però, continua fent forat desplaçant o contribuint a perpetuar la situació legal i real. Els motius són dispars i diversos. Per la diversitat natural de societats en què les tradicions i ingerències la perverteixen sense que arribem a adonar-nos-en. També pels interessos de les oligarquies que governen i tenen el poder en diferents àmbits influents que no volen cedir terreny. Les **dones –o no homes–** ho tenim més difícil, però no és només això. Aparentment estem millor que anys enrere però si hi parem atenció, en casos com els permisos de paternitat sí que és un guany vers l’equiparació, tanmateix cal tenir en compte que ells assumeixen drets que les dones ja tenen. En temes com els salaris, per exemple, o bé permisos i avantatges socials vinculats a l’entorn laboral encara són les dones les que majoritàriament assumeixen tasques i que n’han d’entomar les conseqüències. **Com pot ser que hi hagi tant de camí per fer encara?** I més en el sector privat que en el públic? I en els cercles socials, sobretot amb menys formació?

Els **partits o governs** que es fan anomenar *d’esquerrres*, no estan lliures d’acusacions i casos de discriminació de gènere o de conductes que atempten contra la igualtat de tracte o abús de poder. **Per què si són majoria o estan d’acord en uns mínims o al·legats perpetus** no es produeixen canvis radicals o progressius tampoc en l’àmbit familiar, més immediat o pròxim? **La democràcia ha de partir d’uns mínims en els quals sembla que tots estan d’acord:** la pedagogia, la publicitat, els

mitjans de comunicació, l'ensenyament, el respecte mutu vers els altres, el tractament igualitari ha d'anar acompanyat de mesures que permetin o puguin garantir-la, més enllà del *postureig* electoral o "políticament correcte" de què s'acostuma a presumir o al qual s'al·ludeix. Així doncs, ser dona afegeix greuges als que ja de per si es tenen.

La COVID condiciona, actualment, com manifestar-nos a l'espai públic –que seria un altre debat– però: per què realment el que aquests partits que representen la ciutadania i presumeixen de "socialistes" i "socials" no fan canvis legislatius i vinculants a favor de la **corresponsabilitat**? En clau feminista, hi ha múltiples exemples de confrontacions incomprensiblement decisives i reiteratives: la Llei trans, la Llei per a la Igualtat de Tracte i la no discriminació, la de l'avortament, la de les condicions laborals, la de la violència masclista, etc. No es tracta de ser més **ni només de paritat sinó d'aconseguir un tracte igualitari, reconegut, vinculant i independent del gènere**, sigui quin sigui, ja que la vida mateixa ja evidencia quin és el barem que castiga, directament o indirecta: no ens enganyem. Les **reivindicacions del 1r de maig i les del 8 de març haurien d'anar acompanyades** de mesures d'inspecció i, a la vegada, els votants haurien de revisar els compromisos adquirits en comptes d'actuar per inèrcia, basant-se en tòpics i amb un mínim de resignació.

Perquè si no, la impunitat guanyarà sempre a la mesquinesa i la llei del més "fort" o afavorit, en gènere, salut, etc., i si ens diuen que tothom és igual davant de la llei que així es demostrï amb coherència: **actualització de lleis anacròniques i lleis que concretin i dictin mesures de control de les polítiques públiques revisables**. Semblen principis bàsics però sovint es donen per suposat o queden amagats fins al punt que hi ha conductes que si bé no es poden erradicar, **cal fer-ne un seguiment, de forma transversal**. Cal que es noti que tothom ho vol, malgrat les discrepàncies.